

rettere, end at man næsten er nødsaget til, naar man vil have det omhandlede Forhold frem, at tage de Udtalelser, som vedkommende ere fremkomne med. Ganske vist ved jeg, at den Udtalelse, jeg vil meddele, kommer fra en Mand, der har været arresteret, og gengiver, hvad der er sagt af en Overbetjent — det kan altsaa ikke kontrolleres — men jeg vil dog fremkomme her med denne eneste Udtalelse, som vedkommende Mand fortalte mig, at Opdagelsesbetjenten er fremkommen med. Vedkommende Mand sagde — tværtimod hvad Ordføreren siger — at Sylow var meget human, men Arrestforvareren og Overbetjenten, Baldemar Petersen, sagde han, vare noget helt andet. Jeg ved ikke, hvad man f. Eks. vil sige om saadanne Udtryk, som at en Dag siger denne Baldemar Petersen til Manden: „Seg kan sige Dig, at dine Sager staa daarligt, og at der er ikke Udset til, at Du kan komme ud i flere Aar; i alt Fald kan Du da ikke komme ud i det første Aar, uden at Du bekender, og jeg vil derfor aldeles bestemt raade Dig til, at Du enten bekender eller ogsaa sørger for at hænge Dig i Arresten.“ Naar en Overbetjent fremkommer med en saadan Udtalelse, forekommer det mig rigtig nok, at den Mand egentlig er bedre stillet til at komme i Arrest end vedkommende Arrestant (S. Hage: Naar det kan bevises!). Ja, her staa man over for dette, at det er en Arrestants Udsagn, som ikke kan bevises af andre. Jeg vil spørge, hvorledes skal man staa Beviser fra andre end vedkommende selv, og hvorledes skal man staa det undersøgt og konstateret? Vil det ærede Medlem give mig Anvisning i saa Henseende, saa skal jeg være ham taknemmelig. Jeg antager ikke, at det ærede Medlem tror, at det er noget, jeg selv har hittet paa (S. Hage: Nej, det tror jeg ikke.). Det er blevet mig fortalt, og jeg tror, at det er sandt; derfor fremkommer jeg med det her. Efter det Indtryk, jeg har af Kommissionsdomstolens Virkninger, vil jeg altsaa ikke være med til at opfordre Ministeren til at fortsætte med disse Kommissioner; men jeg vil tværtimod indtrængende opfordre ham til at benytte dem med den største Varsomhed og kun, hvor Udebrande opstaa epidemisk, thi der kan jeg forstaa, at der maa gøres noget ekstraordinært.

Svend Høgsbro: Ja, paa dette Tidspunkt af Natten vilde det sikkert ikke være stemmende med ærede Medlemmers Ønske, om jeg som videre Gind paa dette Spørgsmaal om Hr. Sylow; der er jo ogsaa fyret ret godt under den Rebel allerede, saa vi kunde nok ønske at høre den ærede Mini-

sters Svar til de to sidste ærede Talere, inden vi gaa videre i denne Sag. Jeg vil derfor kun i Anledning af, hvad den højtærede Minister anførte over for den ærede Ordførers Udtalelse om dette Spørgsmaal sige, at den ærede Minister maa ansæ os for mere uvidende om Retsplejen her i Landet, end han har Lov til, naar han tror at kunne afvæbne Ordførers Indvendinger mod Hr. Sylows Fremgangsmaade med en Henvisning til, at de overordnede Domstole ikke have frettet ind derimod. Thi det er os dog alle bekendt, at det Grundlag, hvorpaa de overordnede Domstole skulle dømme og alene kunne dømme, er det Grundlag, som Forhørsdommeren selv har nedlagt i sine Protokoller. Det er det, de overordnede Domstole dømme paa, og saa kunne Defensorerne gøre deres Pligt til det yderste, men naar det ikke behager den højtærede Minister at indsette en Sættedommer, saa bliver det Hr. Sylow selv, som staaer de ny Oplysninger, hvorpaa de overordnede Domstole skulle dømme. Denne Henvisning gælder altsaa ikke over for ret mange Medlemmer her af Tinget, det skulde da være over for det ærede Medlem for Uebeltoft (Wistoft). Til dette ærede Medlem vil jeg kun sige, at naar han før sagde med megen Bevægelse, at der dog næppe er noget Medlem her i Tinget, der vil beklage, at de, der over for Hr. Sylow bekende sig skyldige, ogsaa saa deres Straf, vil jeg sige, at ganske vist dreje vore Klager sig i første Række om dem, som Hr. Sylow selv slipper løs som uskyldige og den Mishandling, de forinden have lidt, men det drejer sig ogsaa om de mange, der bekende sig skyldige, og som flere end jeg ere overbeviste om ikke ere det. Det ærede Medlem maa ikke tro, at vi lade os overbevise af Hr. Sylows Domme eller de Bekendelser, han ved de Midler, han har til sin Raadighed, kan afpresse Folk. At disse Folk, efter at have tilstaaet, nærmere kunne beskrive, hvorledes det gik til, vejer sandelig ikke i dens Øjne, som tender, hvorledes Forhørsakter se ud. Har man først givet sig over og bekendt sig skyldig og skal i Forbedringshuset — for det vide Folk, at „Bordet fanger“ — faar vedkommende Forhørsdommer dem meget let til at sige Ja til Røsten, saa lægger han dem meget nemt i Munden, hvorledes det er gaaet til. Det ærede Medlem for Sorø Amts 1ste Valgkreds (Zahle) udtalte til Offentligheden her, til alle dem, der komme i Arrest, at de skulle klage, fordi han vidste lige saa godt som jeg, hvad den ærede Minister vil svare, nemlig, at der ikke foreligger nogen Klage for ham. Det er jo ganske mærkeligt, hvad